

Men Fru Maja rørte sig stadig ikke. Saa ham blot stift i Øjnene med et Blik fuldt af Trods og Had.

Frants Møller mækrede.

»Jeg giver dig endnu ti Sekunders Betæknings-tid,« sagde Jørgen. »En — to — tre.«

Endnu til dette Øjeblik havde ingen andre end Fru Maja troet, at han vilde gøre Alvor af sin Trussel. Men nu foer de alle op med et Skrig. Jørgen havde løftet Pengesedlen op over Lampeglasset, saa der gik Ild i den. Om det saa var Frants Møller, kom han i en Fart paa Benene. Sammen med Mads Vestrup greb han Jørgen i Armen for at slukke, og Carlsen, saa fuld han var, stod paa vaklende Ben og blæste op i Luften som en rasende. Men Ophidselsen havde givet Komponisten Herkuleskræfter. Han holdt sig dem alle fra Livet med den ene Haand, mens han med den anden løftede det flammende Papir højt i Vejret, indtil det var udbrændt og flagrede til Jorden som Aske.

Der fulgte et Øjebliks Dødsstilhed. Saa kastede Frøken Susse sig i en Stol med en hysterisk Latter, og Carlsen, der paa engang var bleven ædru, fik et af sine uhyggelige Kulderystnings-Anfald. Han satte sig hjælpeløst ned med klaprende Tænder, mens Vandet plaskede fra ham.

Imidlertid stod Ægtefolkene ubevægelige overfor